

neració de polítics que no tingui cap hipoteca amb el passat.

O som capaços d'afrontar els problemes, amb majúscules, que he esmentat, o no sols Catalunya pot perdre la seva identitat cultural i lingüística sinó que avui està en perill la seva economia, les seves infraestructures i la seva capacitat d'innovació.

És lamentable que avui perdem el temps amb disquisicions intel·lectuals sobre si "nacionalisme o catalanisme" i que intentem trobar en el cas del nacionalisme tots els aspectes negatius quan, avui, l'únic i veritable i seriós nacionalisme existent, l'espanyol, està en plena efervescència i consolidació; el seu estat-nació i la seva cultura que uns innocents polítics catalanistes pretenien regenerar, avui no sols ens vol regenerar a nosaltres sinó que el que pretén és la nostra assimilació, perquè el que hem de tenir clar és que mentre nosaltres ens movem entre el dubte i el complex, el nacionalisme espanyol d'estat té projecte i gaudeix del suport i la solidaritat dels altres estats-nació que volen una Europa en què ells representin la pluralitat.

Catalunya des de fa prop d'un any ha caigut a la trampa del nacionalisme es-

panyol, avui fortament representat pel PP, que ha aconseguit que no hi hagi política catalana a Catalunya i la política que es fa a Catalunya és de supeditació a l'esquema estatal.

Catalunya, que va ser diferent a les seves eleccions a la Generalitat de Catalunya, i que va demostrar que a Catalunya el PP és un fet marginal, avui ha d'aguantar el sarcasme de veure com 12 diputats del PP s'imposen sobre la gran majoria nacional i progressista que representen els altres 123 diputats.

És, doncs, el moment de reaccionar, i si no hi ha hipoteques inconfessables o pactes antinatura, els ciutadans que van votar 123 diputats al Parlament de Catalunya tenen dret a exigir que la seva majoria social i nacional s'imposi.

Retrobem doncs, allò que ha fet forta Catalunya: la unitat. L'experiència de vint anys d'una Catalunya dual de convergents i socialistes enfrontats s'ha d'acabar, el que es podia aconseguir ja està fet, ara torna a ser el moment de fer un pas endavant en què caldrà canviar, que és una cosa molt important, i és que en la transició democràtica hi havia una gran part del poble que empenyia els seus dirigents. Ara, els ciutadans creuen que tenen representants, que tenen insti-

tucions i, per què no dir-ho, que paguen amb els impostos els seus polítics, i per això els exigeixen que, amb seny, evitentment, s'arrisquin alguna vegada, i sobretot que no els enganyin pel que fa a les possibilitats i a la realitat.

L'actitud de milers i milers de ciutadans a la manifestació en solidaritat per Ernest Lluch podria ser un toc d'alerta per a una classe política que cal que reaccionari.

El 2001 ha de ser, doncs, el de la revolta intel·lectual i política que permeti que Catalunya torni a ser la punta de llança de la reconstrucció nacional dels Països Catalans i ens hem de preparar per assaltar la paret amb què, amb molta habilitat, el nacionalisme espanyol ha encerclat els nostres Països.

Els nostres 123 diputats tenen la gran responsabilitat d'exigir i d'exigir-se d'exercir de gran majoria social i nacional, avançant en un projecte de reconstrucció nacional clar en processos possibles de consens a l'entorn de la política i pel que fa a l'estat, la llengua, el finançament, el model policíaca i la immigració, que seran els problemes cabdals d'aquesta legislatura

Director de 'Debat Nacionalista'

SEGLE PRIMER DESPRÉS DE PUJOL

Antoni Gutiérrez Díaz

Es miri per on es miri, les inquietuds en l'àmbit polític nacional català giren al voltant de l'anunciada desaparició de Jordi Pujol de la primera línia, que ha estat ocupada gairebé en exclusiva durant vint anys pel primer president de la Generalitat de Catalunya elegit democràticament després de la dictadura franquista.

I és que, malgrat la valoració crítica que des de l'oposició i fins i tot des del seu entorn ha intentat desacreditar-lo o guanyar-lo electoralment, el pujolisme —astuta expressió del nacionalisme conservador, populista i hàbilment pragmàtic— ha aconseguit marcar tota la políti-

ca catalana, i quan dic "tota" vull dir no sols la del seu camp, sinó també la del camp de l'oposició. Aquest fet, que en certa manera apunta aspectes de la personalitat de Jordi Pujol i de la seva capacitat —i que no és el meu objectiu valorar—, és un dels elements que marquen els primers capítols del canvi o del recanvi a Catalunya.

Sembla que Properci, poeta elegíac llatí del segle I aC, va dir: "Amb tot, aquest segle no canviarà els meus costums: sàpiga cada u anar pel seu camí". No sé si Jordi Pujol ha llegit Properci, però el fet és que, si ho hem de jutjar

per com enfronta la configuració del nou escenari i els interrogants que comporta per a la seva organització, Pujol pot ser considerat com un membre eminent de l'*escuela properciana*. Una mostra exemplar de la seva doctrina ens l'ha ofert en el seu discurs inaugural de l'XI Congrés de CDC: com si res no hagués de passar en el futur immediat, continua enganxat al timó de la nau exhibint la seva habilitat de navegant a la vista: "Amb tot, aquest segle no canviarà els meus costums".

Però la realitat política no es deté, tot i que Pujol vulgui parar el sol i que el

L'anunciat adieu de Jordi Pujol ha obert el debat sobre la seva successió. Entre els dos candidats més fermes, Artur Mas i Josep Antoni Duran Lleida, el primer, que a la foto saluda el president de la Generalitat, sembla comptar amb un lleuger avantatge.

segle I del postpujolisme ja estigui marcat al calendari. En conseqüència, la desaparició de Pujol de la primera línia de les decisions polítiques i del cartell electoral —em nego a creure que cometi l'error d'encapçalar una vegada més la llista electoral de CiU; seria un final patètic que no es mereix— s'acompanya d'una sèrie d'esdeveniments que marquen el final de l'hegemonia de què, a través d'ell, ha gaudit CiU durant vint anys.

En primer lloc, CDC demostra una evident tensió continguda, fruit de la contradicció entre els sobiranistes i els nacionalistes moderats, instal·lats nerviosament en la línia de sortida amb voluntat de guanyar la cursa per dotar CDC d'una estratègia nacional catalana, cosa que prudentment Jordi Pujol no ha fet mai, escudat sempre en un nacionalisme pragmàtic i poc definit en què tot hi cabia. Però sense la seva autoritat les contradiccions centrífugues tendiran cap a la confrontació, tant més que en el conjunt de la situació política hi ha fets importants que afavoreixen aquestes contradiccions. L'exemple més clar el tenim en l'ofensiva desfermada pel seu soci, UDC, conscient que arriba el moment de fer una aposta de futur. Si deixem de banda fets no menyspreables

com el cas Pallerols, el cert és que Duran i Lleida ha demostrat un fi olfacte polític i ha obert la via d'una posada al dia del nacionalisme, fins i tot ha qüestionat el valor mateix de la paraula.

Al panorama de la dreta catalana cal afegir, en segon lloc, el gir catalanista del PP, paradoxalment discordant amb les posicions de José María Aznar, però que va més enllà d'una mera gesticulació tàctica: expressa la voluntat de consolidar la seva presència electoral ascendent a Catalunya en detriment de CDC, amb la perspectiva de legitimarse com a força de govern.

Un altre factor d'erosió que apunta al cor mateix del postpujolisme és el nacionalisme independentista d'ERC, aparentment més coherent que CDC amb els objectius definits en la devaluada Declaració de Barcelona i que amenaça atreure els sectors més radicals en la seva opció nacionalista, si bé l'excessiu tacticisme de Carod Rovira, que sovint sembla apostar per tots els números, podria afeblir la seva credibilitat.

Per últim, Pasqual Maragall apareix com el factor més amenaçador, perquè ofereix a la societat catalana un recanvi tranquil des del socialisme pragmàtic al nacionalisme pragmàtic de Pujol, sen-

se cap nota de dramatisme. Al mateix temps, les seves relacions amb el poder central el col·loquen en clara confrontació amb el govern del PP, mentre que es beneficia del corrent renovador impulsat per Rodríguez Zapatero.

No es pot oblidar en aquest escenari el paper modest però qualitativament important d'IC-V, que ja ha afermat com a força nacional d'esquerres l'espai que a Espanya ocupa IU. D'aquesta formació pot dependre en part no sols una futura majoria de centre-esquerra, sinó també el component radical que aquesta majoria necessita i que no pot aportar ni el PSC ni el seu líder.

En resum, sense ser excessivament agosarat, contemplant amb una certa objectivitat el panorama del futur immediat de Catalunya, allò que és més clar és el final del pujolisme, és a dir, l'esgotament d'un hàbil pragmatisme nacional conservador, i la perspectiva d'una situació en la qual una nova relació de les forces polítiques configurarà sense dramatisme un nou període que, siguin quins siguin els futurs resultats electorals, marcarà el començament del segle I del postpujolisme.

*Ex-vice-president del
Parlament Europeu*